

244

Látogatóban

GERMANUS GYULÁNÁL

azonban alig látszik az idő múlása. Mozgása friss, ruganyos, gondolatai fiatalosan ugrálnak egyik témáról a másikra, pedig a közelmúltban súlyos szívinfarktuson esett át, fokozott kíméletre, nyugalomra van szüksége. Eppen ezért az interjúra, a képek elkészítésére csak rövid félórát kaptunk. Először algériai meghívásáról érdeklődünk.

— Sajnos, nem tudok eleget tenni az algériai mohamedán egyetem kedves meghívásának, de előadásomat postán elküldtem, majd felolvassák — mondja a professzor, majd így folytatja: — A kilencven esztendő és a betegség nagy úr, most ők parancsolnak. Először tizenkilenc éves koromban néztem szembe a halállal, akkor Isztambulban, ifjú „új török”-ként, Abdul Hamid szultán zsarnoksága ellen harcoltunk. Elfogtak, halálra ítélték, de az ítéletet nem hajtották végre. Úgy látszik, most is haladékat kaptam. Később egyébként még jó néhányszor jártam az Aranyszarvöbölben, de legérdekesebb utam ötvenhat éves koromban vitt a Boszporuszon keresztül. Akkor, a világháború kitörése miatt, egy tehergőzös hajósinasaként keltem útra a Közel-Keletre. Azt hiszem, én voltam minden idők legöregebb hajósinasa.

Fényképek, iratok, régi oklevelek kerülnek elő, láthatjuk a dús szakállú professzort matrózként, mint mekkai zarándokot, az Ibn Szaud király által adományozott burnuszban és versenylovasként, hiszen Germanus Gyula aktív lovas sportoló volt, hetvenegy éves korában még versenyen vett részt, és még hetvenhét esztendősen is lovagolt. Kivánságunkra előkerül az Ibn Szaud-féle színpompás arab öltözék, a professzor készségesen ül modellt a fotóhoz. Akár napestig nézelődni, hallgatni a lebilincselő előadását, de időnk lejárt. A lábadozó tudósra éberrel vigyázó, kedvesen szigorú feleség figyelmeztet, az engedélyezett félórát jócskán túlléptük. Búcsúzóul Germanus Gyula egy oklevelet mutat.

— Tudja, sok kitüntetésben részesültem már, számos akadémiának vagyok tagja, több egyetem díszdoktora, de egész életemben talán erre az oklevélre vagyok a legbüszkébb. Ilyennel egyetlen kollégám, egyetlen akadémikus sem rendelkezik.

Az egyszerű kis okirat a professor lótenyésztésben elért eredményeit méltatja, aláírója Dobi István, akkor, 1948-ban, mint földművelésügyi miniszter.

Búcsúzunk. Az ajtónál még látjuk, ahogy a professor íróasztalához siet, ahol levelek, könyvek várják a világ minden részéből. Leül, olvas és figyel. Abdul Karim budapesti világítótornyában figyel és dolgozik.

Fényes Tamás riportja

Abdul Karim ül budapesti világítótornyában, és figyel. Figyeli az egész mohamedán irodalmat. — Ezek a sorok az Al Ahram című egyiptomi újságban láttak a közelmúltban napvilágot. A világítótorony színhelye a Petőfi tér. Itt él, dolgozik és alkot Abdul Karim — Germanus Gyula, az orientalisztika nemzetközileg elismert, nagy tudósa. Dolgozószobájának falát csaknem mindenütt könyvespolc borítja, csak itt-ott akad szabad falfelület, amelyet értékes keleti szőnyegek, szőtt faliképek borítanak, nem egy közülük államférfiak, tudósok ajándéka.

Germanus Gyula idén tölti be kilencvenedik évét. A bibliai kort megérő professzor

